

Hekimoğlu İsmail

2000 yılında Hekimoğlu İsmail'in oğlu Osman ve bir grup muhibbi gelerek Hekimoğlu'nun hayatıyla ilgili bir kitap çıkarmak istediklerini söylediler. Ve benden Hekimoğlu hakkındaki hatıralarımı yazmamı istediler. Ben de aşığıdaki yazıyı kaleme alarak kendilerine takdim ettim:

"Bismihi Suphanehu"

Azim ve irade sahibi olan bir mücahit, geç de olsa muzaffer olur ve hedefine varabilir. Bütün hayır ve hasenatta muvaffak olmanın yegane yolu ihlas ve sadakat ile çalışmak ve her türlü engeli aşmakta sabır ve sebat göstermektir.

Her insan milletine karşı bir çok vazifelerle mükelleftir. Bu vazifeleri bir sıralamaya tâbi tutacak olursak birinci dereceyi ilim, irfan ve irşat yoluyla manevî cihat yapma alır. Çünkü cihat insanın fitratında mündemiçtir, zira hayatın esas ve temeli de ona bakar.

Bütün peygamberler, müceddidler ve mürşitler de bu mukaddes vazifeyi ifa için taraf-ı İlâhîden tavzif edilmişlerdir. Asrımızda da bu manevî cihadı, yazdığı 6.000 sayfalık Risale-i Nur Külliyatı'yla Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri hakkıyla ifa etmiştir. Kendisinden sonra da bu mukaddes davayı talebeleri omuzlamışlar, büyük bir şevk ve fevkalade bir azim ile sürdürmüşlerdir. Tebrike şayandır ki, **Hekimoğlu İsmail** de bu talebelerden biri olarak manevî cihadı ihtiyar etmiş ve hayatını ona vakfetmiştir. Terakki ve tekamülün esasını teşkil eden, bu manevî cihad her zaman olduğu gibi asrımızın da en zaruri bir ihtiyacıdır. Çünkü millet ve memleketimizin hayatı ve istikbali buna vabestedir.

Hekimoğlu, Risale-i Nur'un pek sadık, gayyur bir şakirdidir. O, hayatı temiz, hissiyatı temiz, etrafını daima nur-u irfan ile aydınlatmaya gayret eden alicenap ve hamiyetperver bir zattır. Onun hizmetindeki ahval ve hareketına dikkat edilince, akıl ve hikmete muvafık olduğu görülür, hakikat ve fazileti görmekten ürken gözler hariç.

Nurlardan tefeyyüz ettiği hakikatleri o müstesna deha ve zekasıyla kitap, konferans ve sohbetler halinde dokumaya muvaffak olmuştur. O, marifet cevherlerinden birçok mücevher kuleler yapmayı başarmış bir manevîyat mimarıdır.

O keskin zekası yanında engin bir hayal gücüne de maliktir. Risale-i Nur'un inceliklerine, derinliklerine fevkalade nüfuz eden selim bir fikre ve cevval bir gönüle sahiptir. Risale-i Nur onun ruhunda ve vicdanında silinmez izler bırakmıştır.

Her insaf sahibi teslim eder ki, Hekimoğlu hakk'ı neşir ve tebliğde cansiperane cesaret ve şecaat ibraz eden, manevî cihadında ancak Hakk'tan korkan, halktan havf ve endişe etmeyen bir kahramandır. Zira mehafetullah ile dolu bir kalp sahibi, Halık'ından başka kimden korkar ki?

Memlekette sapık ideolojileri ve ahlâksızlığı hâkim kılmak için çaba gösteren menfî neşriyata karşı, yalnız ve yalnız avn-i ilâhîye sığınarak ihtiyar ettiği mücadelesini kemal-i azim ve sebat ile ifa etmiştir ve etmektedir. Köşe yazılarından sohbetlere, konferanslara, romanlara kadar birçok farklı sahada faydalı çalışmalarda bulunmuş ve Allah'ın izni ile hepsinde muvaffak olmuştur.

Hekimoğlu denince akla ilk gelen şey **“Minyeli Abdullah”** romanıdır. O bu eseri ile romanda da yeni bir çığır açmış ve bu sahada da bir hüsn-ü misal olmuştur. Bu eser milletimizin ulvî hislerini rencide eden, behimî ve şehvanî hisleri tahrik eden romanlara karşı bir alternatif olmuştur. Bu romanı okuyan gençler, Hekimoğlu'nun hassasiyetle gösterdiği incelikleri, remizleri kavramış ve bu eserden çok istifade etmişlerdir.

Her insaf ve idrak sahibi kabul eder ki, Hekimoğlu asrımızın dert ve ızdırabını vicdanına koymuş ve susmayarak onu haykırmış âlicenap bir insandır. Bu vesile ile kendisine teşekkür etmeyi bir vazife telakki ederim.

Hekimoğlu İsmail ile 1950'li yıllarda Erzurum'un Nur medresesinde tanıştık. O zamanlar yirmi yaşlarında bir genç idi. Nâsiyesine bakan onun parlak ve keskin bir zekaya malik olduğunu görürdü. Ruhunda bir uyanıklık, birçok mihnet ve meşakatlere mukabele edebilecek bir irade, bir salabet ve bir azim hissediliyordu. Zira o yıllarda vazifesi itibariyle bulunduğu ilimizin Kandilli ilçesinden her hafta sonu gelir ve Nur derslerine iştirak ederdi. Erzurum'un şiddetli fırtına ve soğukları onun o azim ve metin iradesine engel olamazdı. Onun ruhunda ilim ve irfana karşı olan iştiağın harareti Erzurum'un kar ve buzlarını eritirdi. Zaman ve zemin sanki onun için bir bahardı. Ali Ulvi Bey'in şiirindeki şu hakikatler onun hissiyatında da kemaliyle müşahede ediliyordu:

*"Bir azm, eğer iman dolu bir kalbe girerse,
İnsan da, o imandaki son sırta ererse,
En azgın ölümler ona zincir vuramazlar...
Volkan gibi coşkun akıyor durduramazlar..."*

Kendi fitratında taşıdığı bu azim ve metanet Risale-i Nurla kaynaşınca, mecrasını bulan coşkun nehirler gibi gönüllere akar ve onlarda rengarenk marifet çiçeklerinin açmasına vesile olurdu.

Onunla yaptığımız sohbetleri hiç unutamamışım. Beraber okuduğumuz Nur

derslerinde mesrurane anlar yaşadık. İstikbalin devr-i Nur ve devr-i Said olacağı kanaatine varırdık. Derdik ki, âlemde daimî bir saâdet var ise, o da marifet ve fazilete nail olanların saâdetidir.

Risale-i Nur bizim için, fikir ve kalplerimizi ziyalandıran engin ve zengin bir irfan hazinesiydi. İhtiva ettiği manevî cevherler Hint pırlantalarından daha kıymetli, daha değerliydi.

Hekimoğlu'nun mühim bir gayesi de, bu milleti tefrikadan muhafaza edip kalplerde kardeşlik ve muhabbeti tesis etmektir. Çünkü hayat ve hayatın devamı ittihat ve ittifaktır. Bu husus ihmal edilemeyecek kadar büyük bir ehemmiyeti haizdir. Milletın kıyamete kadar devamı bu gibi ulvî meziyetlere bağlıdır. O halde en büyük mesele fertleri ilim ve irfan ile ahlâk ve fazilet ile teçhiz etmek, kalp ve ruhlarını, akıl ve hissiyatlarını ulvî gayelere yöneltmektir. Manevî yapılarını bu şekilde tahkim eden milletler daima terakki ve teâli ederler. Evet, ruhunda iman, kalbinde ümit taşıyan fertlerden teşekkül eden milletler daima galip ve muzaffer olurlar. Esir ve mahkûm da olsalar, bu esaret ve mahkûmiyet dâimî olmaz, muvakkat kalır. Sonunda ilim ve irfan ile mukaddesatlarına bağlılıkları sayesinde zillet ve esaretin pençesinden mutlaka kurtulurlar. Mağlup iken galip, mahkûm iken hâkim olurlar.

Devletimizin ebed müddet yaşaması insanlar arasındaki muhabbet, samimiyet, birlik ve beraberliğe bağlıdır. Bu değişmez hakikatler kalb ve hayata hâkim kılındığı takdirde milletimiz yek vücut bir kütle-i müttehede haline gelecek, Allah'ın izniyle maddî ve manevî sahada nice parlak ve şaşaalı hamleler birbirini takip edecektir. Bu hakikatların tam idrakinde olan, Hekimoğlu, bu hususta üzerine düşen görevi bugüne kadar bihakkın ifa etmiştir ve etmeye devam etmektedir. O, çünkü, çok iyi biliyordu ki, Peygamber Efendimizin (asm.) hassasiyetle üzerinde durduğu en önemli meselelerden biri de ümmetini tefrikaya karşı uyanık tutmak idi. Nitekim:

“Men ferraka feleyse minnâ” yani: “Tefrika çıkaran (fert ve cemaatleri birbirlerinden ayıran ve bölmeye gayret gösteren) bizden değildir.”

buyurarak tefrikanın ne kadar tehlikeli olduğuna dikkatleri çekmişti.

Hekimoğlu tefrikaya karşı da büyük bir mücadele veren ve milletimizin zülâl-i hürriyeti içmesine gayret eden bir hamiyetperverdi.

*Hekimoğlu'nun sohbetlerinde ve kitaplarında üzerinde durduğu önemli bir husus da **devlet ile milletin kaynaşması** olmuştur.* Malumdur ki, bir millete hizmet etmek isteyenlerin o milletin tarihini iyice tanımış ve ruhunu iyice tahlil etmiş olmaları gerekir. Malumdur ki, bir millet için en büyük tehlike idare eden reis ve rehberlerine

karşı itimadın sarsılmasıdır. Milletin ruhuna, inanç ve mukaddesatına, örf ve âdetlerine karşı yapılacak herhangi bir yanlış hareketle, o itimat bir defa sarsılacak olursa, halk ile idareciler arasında derin uçurumlar meydana gelir. Tedavisi mümkün olmayan yaralar açılır. O zaman bu millet kendini idare edenlerden ruhen ve hissen soğur, kopar, daima huzursuz ve tedirgin olur. İstikbale endişe ile bakar. Bu hali fırsat bilen hainler de akla, hayale gelmeyen entrika ve telkinler ile fitne ve fesadı alevlendirip, muhabbet ve uhuvveti, hürmet ve şefkati zedeleyebilirler. Bu noktada tarih çok feci misallerle doludur.

Hekimoğlu İsmail'in bir hususiyeti de müteşebbis bir ruha sahip olmasıdır. O, Bediüzzaman Hazretlerinin

“Bu zamanda i'lâ-yı Kelimetullah, maddeten terakkiye mütevakkıftır.”

sözünü kendisine rehber edinmiştir. Evet, say ve gayret insanlar için daima sebep-i refah ve saâdetdir. Hamiyetperver bir insan için en büyük meziyetlerden biri de hem kendine ve hem de diğer insanlara faydalı olmasıdır.

İşte Hekimoğlu'da çeşitli sahalardaki teşebbüsleriyle birçok insana hem maddi hem manevî faydalar sağlamıştır.

Elhasıl, Hekimoğlu'nun gâyesi ilim, irfan ile mücehhez imanlı, ahlâklı, tarihine, vatanına, devletine bağlı, birlik ve beraberliğin şuuruna ermiş bir nesil yetiştirmektir.

Şu milletin saâdet ve selametine hizmet eden böyle bir fikir adamının ruhuna dikkat edilse görülür ki, orada bir sürur ve bir neşe var ki hiçbir şeyle tahsili mümkün olmaz. Bir ferd hayatını milletin maddi ve manevî teâli ve terakkisine hasretsin de onun vicdanında bir saâdet alemi tecessüm etmesin, mümkün değildir.

Böyle ulvî meziyetlere sahip olan bu mücahidin ahirette de ebedîyyen mes'ud olmasını Rahmet-i İlâhîden niyaz eder, Cenab-ı Hakk'tan kendisine uzun ve hayırlı ömürler dilerim.

Mehmet KIRKINCI
28.02.2000 / ERZURUM